

MYŠLENKY NA MĚSÍC BŘEZEN

PETR VRBACKÝ

CESTOU MILOSRDENSTVÍ

APOSTOLICUM 2017

1. Utrpením se duše připodobňuje Spasiteli. Čím větší utrpení, tím čistší se stává láska.
2. Víra je následování a následování je cesta. Smířit se s Bohem i s lidmi znamená otevřít dveře domu Božího pokoje dokořán.
3. Kdo je Božím milosrdenství zcela odevzdán, stává se zároveň jeho věrohodným svědkem pro druhé. A nejen svědkem, nýbrž i nástrojem.
4. Duši člověka zaplavuje nejvíc radosti v okamžiku důvěrného setkání s Ježíšem ve svatém přijímání.
5. Velkou hodnotu má věrnost v maličkostech, důslednost v předsevzetích a vytrvalost v protivenstvích.
6. Jestliže Ježíš ve své lidské přirozenosti vytrpěl smrt, aby se jako Bůh ponížil pro naše vykoupení, pak žádné lidské ponížení není marné či zbytečné.
7. Velikost touhy je přímo úměrná velikosti cíle. A čím větší touha, tím větší je také odhodlání i ochota k oběti. Proto také žádná, ani ta navenek nejnepatrnější oběť, sebezápor, skutek lásky, nezůstane bezvýznamná.
8. Nekajícnost a zatvrzelost jsou hřeby, které zabraňují Ježíšovým rukám, aby mohly volně objímat a žehnat. Dokud nejsou uvolněny pokáním, tvá bolest kříže a krvácí rány hříchu.
9. Kolikrát člověk zakusil, že Bůh je stálý, tolik stálosti získala jeho vlastní víra.
10. Jestliže se vždycky a všude, ve všech událostech a životních okolnostech odevzdáváme do vůle Boží, vzdáváme tím Bohu velikou chválu.
11. Vytrvalost a věrnost je spolehlivá cesta do nebe.
12. S kým anebo s čím máme být nejvíce trpělivý? S bližními a jejich slabostmi, se sebou samými, když se znovu a znovu neúspěšně potýkáme s hříchem a pokušením.
13. Žádná samota nemusí být opuštěností, žádné příkoří nemusí mé nitro rozdírat hořkostí. To vše mohu podat skrze ruce Ježíšovy Bohu Otci s radostí, že tento obětní dar bude proměněn mocí jeho lásky na smír za spásu mou i celého světa.
14. Žít ve stavu Boží milosti je ta neúčinnější ochrana před jakoukoliv mocí zla. Ježíš nás nikdy nevydá do jeho moci. Důvěřovat mu znamená nastolit ve svém srdci pokoj a smíření.

15. Být nablízku člověku, který se ocitá v těžkostech, je projev milosrdenství, dokonce i zvláštní projev Boží blízkosti a soucítění.
16. Podstatnou podobou postní doby je ochota přijímat každodenní kříže jako vítanou možnost stanout po boku Pána Ježíše, směřujícího k vrcholnému sebeodevzdání na Kalvárii pro naši spásu.
17. Jaké je moje odhodlání nést s Ježíšem kříž – a jaká je moje schopnost nést ho v tichosti, bez potřeby strhnout na sebe obdiv nebo alespoň soucit těch okolo?
18. Nejintenzivněji prožíváme společenství s Ježíšem v Eucharistii a u Božího svatostánku.
19. Boží slovo nás povzbuzuje k věrnosti, stálosti a vytrvalé důvěře. Jen tak může Bůh v našem životě osvědčit svou věrnost a své slitování.
20. Postní čas je časem milosti. Bůh vychází vstříc naší touze, překračuje naše slabosti a naplňuje nás svými dary. Nejde o vnější změnu, nýbrž o niternou proměnu: naše víra má být více vztahem a méně zvyklostí.
21. Je třeba nedbat na lidské mínění, ale dbát na vlastní svědomí, co o nás svědčí. Za svědka všech skutků mít Boha.
22. Vztahem s Marií se naše víra nestane modloslužbou, ale získá citlivost a pokoru. S Mariinou pomocí dokážeme užívat i své lidství jako dar a nástroj svatosti.
23. Ježíš má mnoho milovníků svého království, ale málo nosících jeho kříž. Všichni touží se s ním radovat, ale málokterí chtějí pro něho něco snášet. Mnozí Ježíše milují, dokud se jim nenaskytne žádné protivenství.
24. Ježíšova křížová cesta nás učí obětovat se pro lásku a milovat skrze oběť. Chtít ji obejít znamená minout se s Ježíšem.
25. Pohled upřený na Ježíše zjednodušuje život ve světě a pomáhá udržet správný směr.
26. Utrpení je největší poklad na zemi – očišťuje duši. V utrpení poznáváme, kdo je naším opravdovým přítelem.
27. Bůh do naší duše vložil kompas, jehož pomocí je možno zorientovat se na každém životním rozcestí. Máme totiž svědomí, spolehlivý nástroj Božího vedení.
28. Překážkou Božího milosrdenství není naše hříšnost, ale častěji lhostejnost a ochablost. Člověk, který po ničem netouží, také o nic nebojuje.
29. Mějme odvahu usilovat o stále větší souznění s Boží milostí. Ta se může stát darem, jaký Bůh touží dávat lidem i mýma rukama. Buďme pro lidi požehnáním.
30. Dokud žijeme, Boží láska v nás roste. Až do smrti máme usilovat o Boží lásku.
31. Milosrdenství je řeč, kterou k našim duším promlouvá Bůh.